

09-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এই ৰুহানি বিশ্ব বিদ্যালয়লৈ আহিছা মূৰ্খৰ পৰা বুদ্ধিবান হ’বলৈ, বুদ্ধিবান অৰ্থাৎ
পৰিত্ৰ, পৰিত্ৰ হোৱাৰ পঢ়া তোমালোকে এতিয়া পঢ়ি আছা”**

*প্ৰশ্ন:- বুদ্ধিবান সন্তানসকলৰ মুখ্য লক্ষণ কি হ’ব?

*উত্তৰ:- বুদ্ধিবান সন্তানসকলে সদায় জ্ঞানৰ সৈতে খেলি থাকিব। তেওঁলোক ঈশ্বৰীয় নিচাত নাচি থাকিব।
তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান থাকিব। তেওঁলোকৰ নিচা থাকে যে আমাৰ বাবা আমাৰ কাৰণে
পৰমধামৰ পৰা আহিছে, আমিও তেওঁ সৈতে পৰমধামত আছিলো। আমাৰ বাবা জ্ঞানৰ সাগৰ, আমি এতিয়া
মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈছো। আমাক তেওঁ মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ দিবলৈ আহিছে।

*গীত:- কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰে... (কোন আহিল মোৰ মনৰ দুৱাৰডলিলৈ...)

ওম্ শান্তি। জীৱৰ আত্মাই জানে যে আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই সন্মুখত পঢ়াই আছে বা ৰাজযোগ শিকাই আছে।
গতিকে এইখন ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয় হ’ল। বিশ্ব বিদ্যালয় বুলি কিয় কোৱা হয়? এনে নহয়, অন্য যিবিলাক
বিশ্ববিদ্যালয় আছে সেইবিলাক বিশ্বৰ কাৰণে নহয়। সেয়েহে সেইবিলাকক বিশ্ব বিদ্যালয় বুলি কোৱা নহয়। ইয়াত
তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এইয়া সঁচা সঁচা ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। কিন্তু কোনেও বুজি নাপায় কিয়নো মূৰ্খ হয়।
পিতাইহে মূৰ্খসকলক বুদ্ধিবান বনায়। মনুষ্যই বুদ্ধিবানৰ আগত শিৰ নত কৰে। দেৱী-দেৱতা, সন্যাসীসকলৰ আগত
শিৰ নত কৰে। সন্যাসীসকল পৰিত্ৰ হয় তেন্তে নিশ্চয় বুদ্ধিবান হয়। পৰিত্ৰতাক ভাল বুলি মানে। এই বিকাৰেই
মনুষ্যক হায়ৰাণ কৰে সেয়েহে গৃহস্থীয়ে পৰিত্ৰতাত থকা সন্যাসীসকলক বুদ্ধিবান বুলি ভাবে আৰু তেওঁলোকৰ চৰণত
পৰে। কোনোবাই সন্যাসীৰ বস্ত্ৰ পিন্ধা দেখিলেই লগে-লগে মূৰ দোৱায়। এতিয়াতো তেওঁলোকৰ মান কমি গৈছে
সেয়েহে ভাবি-চিন্তি খোজ দিয়ে। আগতে সন্যাসীক দেখিলেই তাৎক্ষণিক প্ৰস্তাৱ দিছিল- স্বামী জী, আমাৰ ঘৰলৈ
আহক। এতিয়াতো অতিপাত হৈ গৈছে আৰু তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে সেয়েহে যিসকল অতি নামিগ্রামী তেওঁলোকৰহে
মান আছে। ডাঙৰ ব্যক্তিয়েও তেওঁলোকৰ আগত শিৰ নত কৰে- কিয়? পঢ়া-লিখাতো সন্যাসী সকলতকৈও বেছি। কিন্তু
তেওঁলোক পৰিত্ৰ, সন্যাস কৰিছে সেয়েহে বুদ্ধিবান বুলি মান্যতা দিয়া হয়। এতিয়া তোমালোক বুদ্ধিবান হোৱা।
তোমালোকে এতিয়া ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানা। কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো সকলোৰে সিমান
নিচা নাই। নিচা আহিবলৈও বহুত সময় লাগে। সম্পূৰ্ণ নিচাতো অস্তিমতহে থাকিব। এতিয়া যিমানেই তোমালোকে
পুৰুষাৰ্থ কৰা সিমানেই নিচা আহি থাকে। নিৰন্তৰ এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে - আমি আত্মাসকলৰ পিতা পৰমাত্মাৰ
আগমন হৈ গৈছে। আমাক পঢ়াই আছে - বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ শুভ চিন্তা থাকিব লাগে।
সকলোৰে সেই চিন্তা নাথাকে। ইয়াত শুনি থকা সময়খিনিত নিচা ঠিকেই থাকে, ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাল আৰু খেল
সমাপ্ত। ক্ৰমানুসৰি হয়। আমি আত্মাসকলৰ পিতা আহিছে। আমি তেওঁৰ ওচৰত পৰমধামত আছিলো। এনেকৈ আৰু
কোনোৱে বুজি নাপায়। সাধু-সন্যাসী আদি পৰিত্ৰ হয়। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। সকলোৰে এইটো
নিশ্চয় বহা নাই যে আমাৰ পিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ, জীৱনমুক্তি দাতা হয় যিয়ে আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়।

ইয়াৰ পৰা ভৰি বাহিৰ হ'ল আৰু সেই ফুৰ্তি নোহোৱা হৈ যায়, নহ'লেনো তোমালোক সন্তানসকল কিমান ফুৰ্তিত থাকিব লাগে।

ময়ো এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈছো। নহ'লে ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাম? মোৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। মন্দিৰত দেখিবা সকলোৰে নিজা শৰীৰ আছে। মইতো অশৰীৰী হওঁ। বাকী সকলোৱে আকাৰী নাইবা সাকাৰী শৰীৰ পাইছে, মোৰ শৰীৰ নাই। সোমনাথ মন্দিৰ নাইবা শিৱ মন্দিৰ য'লৈকে নোযোৱা কয় তাত নিৰাকাৰী ৰূপহে দেখিবা। কেৱল নামহে ভিন্ন-ভিন্ন ৰাখিছে। এইয়াটো জানা যে আত্মা পৰমধামৰ পৰা আহে। ভিন্ন-ভিন্ন শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। মই এই ৪৪ চক্ৰত নাহো। মই হৈছো পৰমধাম নিবাসী। এই শৰীৰত আহিছো। তোমালোকে ক'বা নিৰাকাৰ আকৌ কেনেকৈ আহে? হয়, আহিব পাৰে। তোমালোকে যেতিয়া শ্ৰাদ্ধ দিয়া তেতিয়া আত্মা আহে নহয়। শৰীৰতো নাহে। আত্মাই প্ৰৱেশ কৰে। ভাবে আত্মা গৈ অন্য শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। কিছুমান ভূতৰ আত্মাও বহুত চঞ্চল থাকে, পাথৰ আদি মাৰে। আত্মা শৰীৰত আহিলেহে কিবা কৰিব পাৰে, তাকেই ভূত (ghost) বুলি কোৱা হয়। অশুদ্ধ আত্মাও প্ৰৱেশ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ অনুভৱ আছে কিদৰে অশুদ্ধ আত্মাই দিক-বিদিক হেৰুৱাই ঘূৰি ফুৰে। যেতিয়ালৈকে নিজৰ শৰীৰ নাপাই। শুদ্ধ আত্মাও আহে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যিবোৰ হৈ গ'ল সেয়া ড্ৰামাৰ খেল। পিতাই বুজায়- মই আহি সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। নিশ্চয় অনুভৱী শৰীৰৰ প্ৰয়োজন হয়। ব্ৰহ্মাৰ নাম প্ৰসিদ্ধ। ব্ৰহ্মাৰ ৰায়ো প্ৰসিদ্ধ। ব্ৰহ্মাই তেনেহ'লে আকৌ ক'ব পৰা ৰায় পালে? ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱবাবাৰ সন্তান। গতিকে তেওঁৰ হৈছে শ্ৰীমত। গতিকে মুখ্য শ্ৰীমত ব্ৰহ্মাৰেই হোৱা উচিত যাৰ শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰে। ভাৰতবাসীয়ে এই কথাবোৰ নাজানে। তেওঁলোকে ভাবে- সকলো একেই। কৃষ্ণ, শিৱ আদি সকলো একেই। কৃষ্ণক মহাত্মা, যোগেশ্বৰ বুলি কয়। কিন্তু কিয় কয়? এয়াতো বুজি নাপায়। কৃষ্ণৰ আত্মাই এতিয়া ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা যোগ শিকি যোগেশ্বৰ হৈ আছে। কিমান গুঢ় ৰহস্য! মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে - পৰমাত্মা নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম, তেওঁৰ শৰীৰ নাই। কিন্তু তোমালোকেতো কোৱা - সোমনাথ মন্দিৰ শিৱ অৱতৰণৰ স্মাৰক হয়। নিশ্চয় কল্পৰ আগতে শিৱ বাবা অহিছিল আৰু এতিয়া আহিছে। পুনৰ দ্বাপৰৰ পৰা তেওঁৰ ভক্তি আৰম্ভ হয়। শিৱৰাত্ৰি পালন কৰে।

পিতাই বহি বুজায়, তোমালোক আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা আহিছা অভিনয় কৰিবলৈ। আত্মা অবিনাশী, আত্মাত ৮৪ জন্মৰ পাট নিহিত হৈ থাকে। যিদৰে পিতা পুৰণা শৰীৰত আহিছে তেনেকৈ তোমালোকো পুৰণা শৰীৰত আছা। বাবাই এই পুৰণা শৰীৰৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি নতুন শৰীৰ দিয়ে। উপায় দিয়ে যে কড়ি তুল্যৰ পৰা হীৰা তুল্য কেনেকৈ হ'ম? গোৱাও হয়- প্ৰেমিক এজনেই। পিতাই কয়- মই পৰমধামৰ নিবাসী, তোমালোকো পৰমধামৰেই নিবাসী। মই পুৰণাতকৈও পুৰণা শৰীৰত আহিছো। তোমালোকৰো ৪৪ জন্মৰ অন্তিমৰ এইয়া পতিত শৰীৰ। তোমালোকেও নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। আমি ৪৪ জন্মৰ ভোগ পুৰা কৰিলো। এতিয়া আকৌ নতুন দুনিয়াত নতুন শৰীৰ পাম। গতিকে কিমান ফুৰ্তিত থাকিব লাগে। ক্ৰমানুসৰি হোৱা, কোনোবাতো একেবাৰে জখামূৰ্খ। মায়াই একেবাৰে পাথৰ-বুদ্ধি বনাই দিছে। যি দৰে গৰম টাৱাত পানী দিলে একেবাৰে শুকাই যায়, এনেকুৱা গৰম টাৱা। হেৰ', তোমালোকে নিজকে কেৱল আত্মা, পিতাৰ সন্তান বুলি ভাবা। সেয়াও নুবুজে! যদিহে বুজা তেনেহ'লে আশ্চৰ্যজনকভাৱে কিয় এৰি গুচি যোৱা? মায়া বহুত শক্তিশালী। কিবা ভুল কৰিলেই মায়াই থাপৰ লগাই দিয়ে। আৰে, বাবা আহিছে অধিকাৰ দিবলৈ, তাৰ পিছতো বিকাৰী হোৱা! বহুত জবৰদস্ত থাপৰ লগাই দিব। হেৰ' পিতা আহিছে উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ, তোমালোক আকৌ বিকাৰী হৈ যোৱা! বহুত জবৰদস্ত থাপৰ লগাই দিয়ে। পিতাইতো থাপৰ নামাৰে। মায়াই থাপৰ লগাই মুখ ঘূৰাই দিয়ে। এনেকৈ বহুতে মায়াৰ থাপৰ খাই থাকে। মায়াইও কয়- তোমালোকে পিতাক স্মৰণ নকৰা সেয়েহে মই থাপৰ

লগাওঁ। মায়াই আদেশ পাইছে। বুদ্ধিহীনক বুদ্ধিবান বনাব লাগে তেন্তে সেৱা কয় নকৰা। অন্তিমলৈকে মায়াৰ মোচৰা খাই থাকিবা নেকি! বহুতেই মোচৰা খাই থাকে - কোনোৱে ক্ৰোধৰ, কোনোৱে মোহৰ মোচৰা। পিতাই কয় - তোমালোকে সকলোবোৰ সমৰ্পিত কৰি নিমিত্ত হৈ থাকা। যি বিকাৰক দান দি দিছা সেয়া আকৌ কৰ্মত কয় আনা! বিকাৰৰতো কোনো ৰূপ নাই। ধনৰ কাৰণেও কয় নিমিত্ত হৈ থাকা। কামত লগোৱা কিন্তু সাৱধানে, পিতাৰ শ্ৰীমত অনুসৰি। পইচাৰে এনে কোনো বিকৰ্ম নকৰিবা, নহ'লে তাৰ সকলো বোজা তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত আহিব।

মায়া অতি তমোপ্ৰধান। মায়াইও জানে - এওঁ পিতাক ভালদৰে স্মৰণ নকৰে গতিকে এওঁক ঘোচা মাৰি দিওঁ। মায়াই কয় - যদিহে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ নকৰা তেনেহ'লে মই থাপৰ লগাম। বহুত সন্তানে লিখেও - বাবা, মায়াই থাপৰ লগাই দিলে। বাবাইও লিখে - হয় সন্তান, মাযাক আদেশ দিয়া হৈছে, খুউব থাপৰ লগোৱা কিয়নো তোমালোক মোৰ হ'ব নোখোজা। তোমালোকক সদায় সুখী কৰিবলৈ আহিছো তথাপিও তোমালোকে মোক স্মৰণ নকৰা। একেবাৰে সহজ হয়, কিন্তু সময় লাগে। নহ'লেতো পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰি সুখতে গদগদ হৈ যাব লাগিছিল। স্মৰণ কৰোতে কৰোতে অৱশেষত আন্দোলিত হৈ যাবা- মই পিতাৰ ওচৰত গুচি যাওঁ, পুনৰ স্বৰ্গলৈ আহি যাম। একেবাৰে ঈশ্বৰীয় নিচাত নাচি নাচি গুচি যাবা।

অচ্ছা! এয়াটো কোনোৱেও নাজানে- আত্মা প্ৰেমিকা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। সঁচা-সঁচা প্ৰেমিকা তোমালোক হোৱা। আধাকল্প তোমালোক প্ৰেমিকা হৈ প্ৰেমিকক খুউব স্মৰণ কৰা। কিন্তু এইটো নাজানা যে আত্মা পৰমাত্মাৰ প্ৰেমিকা হয়। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে - আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। ইয়াততো বহুত পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে জানা - পৰমাত্মা হৈছে প্ৰেমিক। সেই পৱিত্ৰ আত্মাই আমাক কিমান সুন্দৰ বনায়! আমি আত্মা মলীন হৈ যোৱা বাবে অলংকাৰো মলীন হৈ গৈছে। পিতা আহিছে পুনৰ বগা বনাবলৈ পিছত শৰীৰো সোণালী যুগৰ পাম। খাদ সোণতেই মিহলোৱা হয় নহয় জানো।

এতিয়া চোৱা- এই মন্দিৰ হৈছে আদি দেৱৰ। তেওঁৰ নাম কোনোৱে মহাবীৰ ৰাখি দিছে। অৰ্থ একোকে নাজানে। হনুমানকো মহাবীৰ বুলি কয়। এতিয়া ক'ত হনুমান, ক'ত আকৌ আদি দেৱকো মহাবীৰ বুলি কৈ দিয়ে। জৈন মুনি মহাৰাজে যি কৈছিল সেয়াই চলি আছে। আজি-কালিতো তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰও বহুত হৈছে। এই বাবাই সকলোকে জানে। বহুত পৰিশ্ৰম কৰে, হাতৰ পৰা কেশৰ উলিয়াই। মনুষ্যই ভাবে - বাহঃ, আচৰিত! লগে-লগেই অনুগামী হৈ যায়। তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰা সকলৰ অনুগামী বহুত। ইয়াততো সেইবোৰ কথা নাই।

বাবাই কয় - মই 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰেই আহিছো। এনেকৈ আৰু কোনোৱে ক'ব নোৱাৰে। সন্তানসকলে কয় - বাবা, 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে আমি অহিছিলো। আপোনাৰ পৰা স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পাইছিলোঁ। এতিয়া পুনৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ সন্তান হৈছো এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। দুনিয়া এতিয়াও কলিযুগত আছে। কলিযুগত ব্ৰাহ্মণ ক'ৰ পৰা আহিল? ব্ৰাহ্মণতো সংগমতহে লাগে। ভৰি আৰু মূৰৰ টিকনি, সংগম নহ'ল নে। শূদ্ৰ আৰু ব্ৰাহ্মণৰ সংগম। শূদ্ৰৰ পৰা পিছত ব্ৰাহ্মণ হয়। এই 84 চক্ৰৰ কথা কোনোৱে নাজানে। তোমালোকে জানা - আমি ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰহ্মাৰ সন্তান প্ৰেক্ষিকেলত হৈছো। সেই ব্ৰাহ্মণসকলক তোমালোকে ক'ব পাৰা - তোমালোক ব্ৰাহ্মণে নিজকে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বুলি কোৱা। অচ্ছা, ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন? ক'ব নোৱাৰিব। টিনৰ টেমাত শিলগুটিৰ দৰে। বচ্, আমি ব্ৰাহ্মণেই ভগৱান হওঁ! তোমালোক সকলো ভক্ত আছিল। এতিয়া কোৱা- আমি লক্ষ্মীক বৰণ কৰাৰ লায়ক হৈ আছো। ইয়াৰ বাবেই পুৰুষাৰ্থ।

এনেকৈ বুজা, আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছো। এতিয়া পিতা পুনৰ লৈ যাবলৈ আহিছে। আমিও ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ। বাবাও পুৰণি শৰীৰত আহিছে, আমিও পুৰণি শৰীৰত আছো। পিতাই কয় - মইয়ো পুৰণা শৰীৰ ল'বলগীয়া হয়।

এতিয়া মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সময়ো দিয়া হয়। পাণ্ডৱ চৰকাৰৰ সেৱা কমেও ৪ ঘণ্টা কৰিব লাগে। ৰাজযোগ শিকাব লাগে। শংখধ্বনি কৰিব লাগে। তোমালোকে শ্রীমতেৰে বিশেষকৈ ভাৰতক আৰু সাধাৰণভাবে গোটেই দুনিয়াক স্বৰ্গ বনোৱা। স্বৰ্গত কেৱল তোমালোকেহে আহা, অন্য ধৰ্মৰ সকল নাই। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ - ইয়াক বিৰাট স্বৰূপ বুলি কোৱা হয়। এখন বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰও বনাব লাগে যিখন চাই মনুষ্যই সহজে বুজি পাব। বিষ্ণুক বিৰাট স্বৰূপত লৈ আনিছে। চিত্ৰতো নিশ্চয় লাগে। স্কুলতো চিত্ৰ ৰখা হয়। নহ'লে শিশু সকলে কেনেকৈ বুজিব - হাতী কেনেকুৱা হয়? চিত্ৰত দেখুওৱাই দিয়ে। এয়াও চাৰি যুগ। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। নিশ্চয় চক্ৰ ঘূৰিব। ব্ৰাহ্মণতো সংগমতহে থাকে। বাকীবোৰ শাৰীৰিক ব্ৰাহ্মণ, পাণ্ডা। তেওঁলোক ব্ৰহ্মাৰ মুখবংশৰলী নহয়। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলীসকলে ককাৰ পৰা অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰে। সেই ব্ৰাহ্মণসকলে ক'ৰ পৰা অধিকাৰ পাব! এই কথাবোৰো তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰিহে বুজিব পাৰে। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বুদ্ধিৰে সকলো সমৰ্পিত কৰি নিমিত্ত হৈ থাকিব লাগে। বহুত সাৱধানৰে শ্রীমত অনুসৰি সকলো কাৰ্য্য কৰিব লাগে।
- (2) পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰি অপাৰ সুখৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত ঈশ্বৰীয় নিচাত থাকিব লাগে। সঁচা প্ৰেমিকা হ'ব লাগে।

*বৰদান:- যোগ জ্বালা (অগ্নি)ৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ অৱৰ্জনাৰ ভস্ম কৰোঁতা বিশ্ব পৰিৱৰ্তক হোৱা

যোগ জ্বালা অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ শক্তি বা লগনৰ অগ্নিৰ দ্বাৰাহে অপৱিত্ৰতা ৰূপী অৱৰ্জনাৰ ভস্ম কৰিব পাৰিবা। যিদৰে দেৱীসকলৰ স্মাৰক হিচাবে দেখুৱাই যে জ্বালাৰে আসুৰী শক্তিক সমাপ্ত কৰি দিয়ে। এই স্মাৰক এতিয়াৰেই। গতিকে প্ৰথমে জ্বালা স্বৰূপ হৈ আসুৰী সংস্কাৰ, স্বভাৱ সকলো ভস্ম কৰি সম্পূৰ্ণ পাৱন হোৱা তেতিয়া যোগ আৰু পৱিত্ৰতাৰ জ্বালাৰে বিশ্বৰ অৱৰ্জনাৰ ভস্ম কৰি বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ নিমিত্ত হ'ব।

*প্ৰোগান:- আজ্ঞাকাৰী তেৱেঁই যিয়ে মনমত (নিজৰ মত), পৰমতৰ পৰা মুক্ত হৈ সদায় শ্রীমত অনুসৰি চলে।

!!ওম্ শান্তি!!

***